

ærede Medlem var inde paa — det samme gælder for øvrigt Kommunerne — kan tage Udførelsen af de Arbejder op, som der er Trang til i det givne Øjeblik, og som maatte være besluttede eller maatte være at beslutte i den nærmeste Fremtid, for paa den Maade at afbalancere Arbejdet og Arbejdsforholdene. [Det kan være rigtigt, jeg er ganske enig i den Betragtning, der fører til det Resultat og behøver blot at henvise til den Dagsorden, der blev vedtagen her i Tinget den 18de Marts.

Men imidlertid, for saa vidt der allerede er eller ventelig vil indtræde en saadan Nødtilstand, som ikke lader sig afhjælpe ad sædvanlig Vej — jeg hævder nemlig, at det maa være ekstraordinært, naar Staten griber ind i dette Forhold, ellers maatte Staten være bygget paa en anden Maade, end den er for Tiden —, men for saa vidt altsaa saadanne særlige Forhold ere til Stede, at Staten bør gribe ind, saa sker det. Det bliver imidlertid et Spørgsmaal til Regering og Rigsdag, hvilke Forholdsregler der da skal træffes, og der tror jeg ikke, at det, der er foreslaaet i det tredie Lovforslag, som jeg her omtaler, er en fremkommelig Vej. Jeg tror ikke, at det gaar an at sige til Landets samtlige Kommuner i By og paa Land: Vær saa god, tag nu af Statskassen ganske efter Behag, indtil 25 Øre pr. Individ, Statskassen betaler uden Kontrol og uden Kritik. Det lader sig ikke gøre. Skal der ske noget i den Retning, maa det være paa den Maade, at der er Garanti med Hensyn til Nødvendigheden derved, at Kommunalbestyrelserne, som kræve, ogsaa ud af Kommunekassen yde et Tilskud, det være lige stort eller dobbelt saa stort, eller hvilket Forhold man nu vil sætte det i, men noget i den Retning maa der absolut være. Og dernæst vil jeg sige: Lad os se paa Forholdet, som det er. Vi kunne ikke gøre det i Dag og ikke i Morgen paa Grund af Omstændighederne, men vi bør se paa det, og vi ville se paa det og vi ville gøre noget, hvis vi finde, at der er Grund for Staten til at skride ind. Jeg siger, at det bør ske, fordi jeg saa stærkt som nogen erkender, at det gælder om at opretholde Modet hos dem, der ere svage, og som kæmpe en haard Kamp for at holde sig uden for den offentlige Fattigforsørgelse. De Værdier, der vindes ved at holde Modet rankt og ved at holde Haabet ved lige, ere større, end at de kunne udmaales i Penge. Men idet jeg siger dette, siger jeg ogsaa til d'Hrr. Forslagsstillere, at de bør i al deres Gerning og al deres Id

i denne Sag tage Sigte paa det rimelige, det forstandige og det forsvarlige og ikke komme frem med Forslag, der kun kunne være Agitation og kun kunne bruges i Agitations Øiemed, og som derved gøre Skade i Stedet for Gavn i dette saa saare alvorlige Spørgsmaal, som vi her staa lige overfor.

Formanden: Folketingsmanden for Randers Amts 1ste Valgkreds har Ordet. (Stemmer: Han er ikke til Stede). Folketingsmanden for Københavns 13de Valgkreds har Ordet:

Meyer: Det vilde have interesseret mig, om jeg havde haft Lejlighed til at høre den Taler, der var indtegnet før mig, det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (Moestrup), fordi jeg vilde have sat Pris paa at erfare, om den Mening, som den ærede sidste Taler (A. Nielsen) har udtalt, deltes af alle hans Partifæller. Det er imidlertid altsaa ikke nu lykkedes mig at faa dette at vide, men muligvis kan der i Debattens Løb blive Lejlighed for flere af Venstrepartiets Medlemmer til at tage Ordet og dokumentere deres Syn paa Arbejdsløsheden og paa det sociale Spørgsmaal i al Almindelighed. Jeg vil i Tilslutning til min Partifælle, der har været Ordfører i denne Sag, udtale mig om disse Spørgsmaal og gøre det paa en saadan Maade, at jeg i hvert Fald haaber, det maa kunne lykkes at konstatere den principielle Forskel, der er mellem Venstre og Socialdemokratiet paa dette Grundlag.

Man har jo i Aaringer i Danmark og endnu tidligere i Udlandet talt om det saakaldte sociale Spørgsmaal, uden at man vistnok rigtig har vidst, hvad dets Indhold var. Jeg kan ikke sige andet, end at det forekommer mig, at naar man betragter de Forslag, vi have forelagt, fremtræder det sociale Spørgsmaal saa klart og tydeligt, som vel ønskes kan. Jeg har nemlig aldrig vidst bedre, end at, naar man talte om sociale Spørgsmaal, maatte man først og fremmest have de fattigstes Interesse for Øje. Jeg kan tænke mig, at der kan være Nød for Landbrugerne, jeg kan tænke mig en trykket Middelstand, og jeg kan ogsaa tænke mig, at der kan være Kapitalister, der mene, at der er Grund til at forandre vor Toldlov, eller som paa andre Omraader mene at have Grund til Klage, men jeg har endnu aldrig vidst bedre, end at den Klasse Medborgere, der led haardest under Livets Tryk, var og blev Ar-